

открито влязоха въ съюзъ съ чужденцитѣ. Арсенала, всичкитѣ складове и флотата бѣха прѣдадени отъ роялиститѣ на англичанитѣ. Адмиралъ Худъ, като ги зае въ името на Людовикъ XVII, вдигна бѣлото знаме.

Конвента, като научи тая новина заповѣда да се зематъ най-строги мѣрки. Лионъ бѣше на първия планъ: алпийската армия испрати подкрѣпления, къмъ които се присъедини бившия гарнизонъ на Валенсиенъ; арсеналитѣ на Греноблъ и Безансонъ пратиха 100 топа; Кутонъ полигна Овернъ; монтаняра Доне, челоуѣкъ съ желѣзна енерги, получи заповѣдъ да побърза да покори бунтовния градъ, което той и извърши на 9 октомврий 1793 година. 2000 бунтовници на чело съ Преси, прѣкъснаха линията на обсаждающитѣ; ожесточено прѣслѣдвани, повечето загинаха, а останалитѣ се скриха изъ горитѣ.

Тогава събранieto издаде едно страшно постановление: града Лионъ да се разруши. Кутонъ обаче не изпълни това; той само демонстративно почука нѣколко пѣти съ сребъренъ чукъ на едно отъ зданията на площадтъ Белкуръ, но испратенитѣ слѣдъ това два проконсула Коло де-Ербоа и Фуше, си служеха съ таквизъ репресалии щото Комитета за общественото спасение, бѣ принуденъ да ги повика назадъ.

Същото неодобрение срѣшнаха и членоветѣ на Конвента Бара и Фреронъ, които бѣха испратени въ Провансъ. за дѣто бѣха привишили властѣта си и бѣха употребили споредъ собственитѣ тѣхни думи *архи-революционни* мѣрки за заплашване. Колкото до прѣдателството на Тулонъ то бѣше наказано отъ ония които го бѣха завладѣли. Когато англичанитѣ почнаха да страдатъ отъ артиллерийския огънь на френцитѣ. тѣ се оттеглиха слѣдъ като подпалиха арсенала, флотата и всичко това което не можаха да зиматъ съ себѣ си, при което отказаха да зематъ на корабитѣ си хората които се